

Ramon Aramon i Serra

Barcelona, 24 d'agost de 1907 - 17 de juliol de 2000

NÚRIA BORT I PIÉ

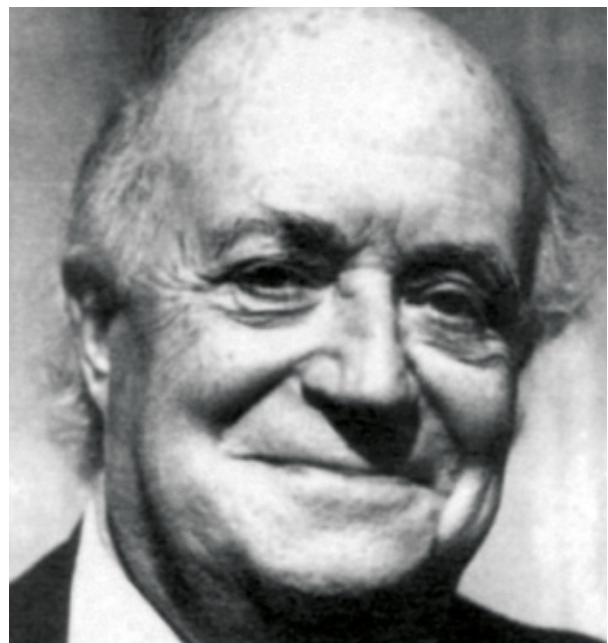
Responsable de Diccionaris d'Enciclopèdia Catalana

Filòleg i membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, d'on fou secretari general entre el 1942 i el 1989.

Fou l'assessor lingüístic de la GEC (i posteriorment continuà sent-ho de l'editorial Enciclopèdia Catalana) i el director de la seva secció lexicogràfica, encarregada de recollir i fixar la terminologia moderna sorgida des de la publicació del *Diccionari general de la llengua catalana* (1932) de Pompeu Fabra, especialment la relacionada amb els continguts científics. En un moment en què es disposava de poques eines de consulta pel que fa a la terminologia de moltes àrees del coneixement, des d'aquesta secció s'escoltaven els requeriments dels especialistes de les diverses matèries, es documentaven les solucions d'altres llengües, romàniques o no, i se suggeria quina podria ser la forma idònia per al català. En diverses matèries es partia de zero i les decisions lingüístiques que es van prendre en els primers volums de la GEC van marcar el llenguatge dels que els seguiren. Aquest fet va comportar hores de deliberacions, perquè molts dels noms que hi havia fins aleshores provenien del segle XIX i el 60 % de la terminologia de la GEC va acabar corresponent a termes de nova creació. D'aquesta manera, l'obra s'enriquí amb un vocabulari nou i extens, que en bona part avui encara és vigent. Tota aquesta tasca generà un fitxer enorme (i evidentment, en aquella època, manual) de cèdules lexicogràfiques amb milers de neologismes en les quals es feien constar les formes i les fonts en les diverses llengües.

També va obrir la porta a mots del País Valencià i les Illes Balears, sota la responsabilitat del filòleg, historiador i escriptor Manuel Sanchis i Guarner (1911-1981) i del lingüista, filòleg i editor Francesc de Borja Moll (1903-1991), entre d'altres.

A més, amb la inestimable ajuda d'Hortènsia Curell i d'altres col·laboradors, tingué la responsabilitat de resoldre els successius i nombrosos problemes de llengua que anaven apareixent al llarg de tota la redacció i correcció de l'obra des de les diverses seccions.

Font: Institut d'Estudis Catalans

Ramon Aramon

El 1982 prologà la primera edició del *Diccionari de la llengua catalana* (antecedent de l'actual *Gran diccionari de la llengua catalana*), d'Enciclopèdia Catalana, que recollia tot el material lèxic de la GEC.

A la segona edició de la GEC va compartir la tasca d'assessorament lingüístic amb el lingüista i exmonjo de Montserrat i aleshores prevere Jordi Bruguera i Talleda (1926-2010), i Josep Torras Roderigas n'era el nou cap de correcció.

Com era costum a la GEC, signava els seus articles i també les fitxes lexicogràfiques o altres documents interns, amb una sigla, en el seu cas la sigla RAiS. A Joan Carreras i Martí (1935-2018), editor de formació semitista que va ser director de la GEC des del setembre del 1971, li feia gràcia que raís correspongués al mot àrab que designa el patró de la nau, el cap, el que mana, i li reconeixia aquest paper de «rais de la llengua catalana». ✨